

פרופ' הנס יוחנן לינדנר ז"ל – מילים לזכרו

פרופ' הנס יוחנן לינדנר נולד בשנת 1922 בגרמניה ועלה ארצה עם הוריו בשנת 1936. לאחר מלחמת השחרור הוא למד רפואה וטרינארית בסידני (אוסטרליה) וסיים בהצטיינות. את לימודיו לתואר Ph.D. הוא השלים באוניברסיטת קיימברידג' שבאנגליה. עם תום לימודיו, חזר לינדנר לאוסטרליה, התמנה כחוקר בכיר ב- Commonwealth Scientific Research Organization (CSIRO) והתרכז בחקר פיטואסטרונגנים. בשנת 1964, הגיע ארצה למכון ויצמן כחוקר אורח במח' לביודינמיקה.

כעבור שנה הוא קודם לדרגת פרופ' חבר ובשנת 1967 הוא מונה לראשות המחלקה.

פרופ' לינדנר בנה מחלקה מולטידיסציפלינארית שעסקה בחקר הפוריות ושינה את שמה ל: "חקר הורמונים".

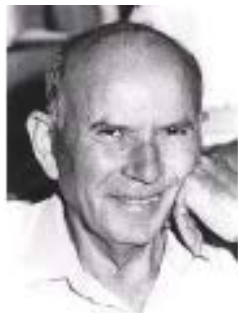
בזכות תכונותיו התרומיות כאינטלקטואל וכמדען, נשא פרופ' לינדנר תפקידים רבים נוספים: הוא מונה במכון ויצמן כדיקן הפקולטה לביולוגיה, לראשות הועדה לקידום מדענים ולוועדה המייעצת של נשיא המכון. בנוסף לכך, הוא היה חבר בחבר הנאמנים של ביה"ח הדסה בירושלים, היה פעיל בהקמת הפקולטה לווטרינריה ואף היה נשיא האגודה הישראלית לאנדוקרינולוגיה. בתקופת כהונתו החלה מסורת קיום הכנסים השנתיים. פרופ' לינדנר היה פעיל גם בארגונים בינלאומיים: חברת בוועדות WHO, של מכון מקס פלאנק בגרמניה, של INSERM בצרפת, של ארגונים אנדוקריניים בינלאומיים וב-Editorial Board של עיתונים מדעיים. הוענקו לו תארי כבוד במס' אוניברסיטאות בעולם. בשנת 1979 הוענק לו פרס ישראל במדעי החיים והוא נבחר כחבר באקדמיה הישראלית למדעים. בשנת 1982 הוענקו לו פרס רוטשילד בביולוגיה וכמו כן, פרס Axel-Munthe בשטח הביולוגיה של הפוריות. פרופ' הנס יוחנן לינדנר נפטר בשנת 1982 עקב מחלה קשה. כראש המחלקה לחקר ההורמונים הכשיר פרופ' לינדנר דורות של חוקרים בתחום האנדוקרינולוגיה. הפרס ע"ש פרופ' לינדנר הוא הפרס היוקרתי ביותר של האגודה הישראלית לאנדוקרינולוגיה. הפרס ניתן לחוקר/ת, מתחת לגיל 50 עבור הישגים מדעיים בתחום האנדוקרינולוגיה במהלך חמש השנים האחרונות.

זוכי פרס לינדנר

1989 – ישראל חנוקוגלו	2002 – משה פיליפ
1990 – מרדכי ליסקוביץ	2003 – שרה פרבר
1991 – ראובן רייך	2004 – פואד פארס
1992 – אבי קרסיק	2006 – איתן גרוס
1993 – רוני זגר	2007 – אילן שמעון
1994 – עירית גרנות	2008 – חגית אדלר-פינקלמן
1995 – אורי פלס	2009 – אסף רודיך
1996 – דורית אהרוני	2010 – גיל ליבוביץ
1997 – חנה קנטי	2011 – אלון חן
1998 – בנימין גלזר	2012 – פיליפה מלמד
1999 – מיכל נאמן	2013 – יובל דור
2000 – רינה מידן	2014 – ערן בורנשטיין
2001 – חיים ורנר	2015 – איילת ארז

2016 - פרופ' ערן אלינב

פרופ' ישראל חוברס ז"ל – מילים לזכרו

פרופ' חוברס נולד בפולין ב-1923 והגיע לארץ בגיל חצי שנה. את חינוכו היסודי קיבל בביה"ס החקלאי ע"ש מאיר שפיה. הוא היה פעיל במשך תקופה ארוכה בשורות ההגנה, בהבאת יהודים ארצה ובצה"ל. הוא התקבל ללימודי הרפואה בשוויץ, אך בינתיים פרצה מלחמת העצמאות והוא החליט להישאר בארץ ולהשתתף בה באופן פעיל, בעיקר בהגנת איזור ירושלים. עם גמר המלחמה, סיים את לימודי הרפואה באוניברסיטה העברית בירושלים.

פרופ' חוברס שרת כרופא בית במחלקת עצבים ולאחר מכן השלים את התמחותו כרופא פנימי במחלקה פנימית בהדסה. מתוך עבודתו ברפואה פנימית ובניורולוגיה, החל פרופ' חוברס להתעניין באנדוקרינולוגיה ואף היה בין הראשונים שקיבל תואר רופא מומחה בשטח זה בארץ. הוא התעניין במיוחד בתחום הניורואנדוקרינולוגיה שבו תרם רבות מבחינה עיונית ומחקרית.

בשנת 1962 יצא פרופ' חוברס מטעם NIH להשתלמות באוניברסיטת פנסילבניה, שם עבד בשיתוף עם פרופ' McCann שעבודתו הקנתה לו מעמד של חלוץ במחקר האנדוקריני בתחום הקשר בין ההיפותלמוס והורמוני יותרת המוח, ובעיקר בגילוי ובאפיון של הפקטור ההיפותלמי המזרז את הפרשת הגונדוטורפיניפ מיתרת המוח (מאוחר יותר, זיהויו סופי של פקטור זה כ-LHRH ע"י Shally הקנה לו פרס נובל).

עם שובו ארצה המשיך פרופ' חוברס את עבודתו במח' פנימית בביה"ח הדסה והועלה לדרגת פרופסור. במקביל לעבודתו כרופא, הוא הקים מעבדת מחקר לאנדוקרינולוגיה ניסויית במסגרת מחלקת עצבים. פרופ' חוברס וקבוצתו עסקו בחקר מנגנונים עצביים ואנדוקריניים הקשורים בווסות חום הגוף ובתפקיד מערכת העצבים המרכזית בווסות הפעלת הורמוני הדחק. כמו כן, עסקה מעבדתו בחקר יחסי הגומלין בין ההיפותלמוס האינסולין ורמת הגלוקוז בדם. מחקריו של פרופ' חוברס הקנו לו שם בינלאומי בתחום הניורואנדוקרינולוגיה. הוא הזמין להציג את מחקריו בפני כנסים בינלאומיים ושהה כמדען אורח באוניברסיטאות ובמכוני מחקר מהחשובים בעולם. לצד עיסוקו ברפואה, במחקר ובהוראה, מצא פרופ' חוברס זמן לתת שירותים רפואיים ללא תמורה לאוכלוסיה מעוטת יכולת בירושלים.

ב-1975 מונה פרופ' חוברס כמנהל המח' האנדוקרינית ומכון המחקר ע"ש רוגוף בביה"ח בילינסון. עם זאת, אהבתו לירושלים ולביתו בבית-זית ושאיפתו לעסוק ברפואה פנימית, על כל היבטיה, הביאו אותו לקבל את הצעת ביה"ח "ביקור חולים" לנהל את המח' הפנימית. על אף הקשיים הרבים שבהם היה נתון ביה"ח, ובמיוחד המח' הפנימית, הצליח פרופ' חוברס, בזמן קצר יחסית, לארגן צוות רופאים ועובדים ולשנות כליל את פני המחלקה. ביזמתו עבר ביה"ח שינויים ניכרים לקראת הפיכתו לבית-חולים מודרני ואוניברסיטאי. במסגרת שיקום המחלקה, הקדיש פרופ' חוברס תשומת לב רבה לשטח האנדוקרינולוגיה ובמיוחד לנושא הסוכרת. הוא הקים יחידת סוכרת עם ציוד מודרני וייחודי להדרכה, אבחון, טיפול ומחקר קליני. במקביל לעבודתו בביה"ח ביקור חולים, "מונה פרופ' חוברס כמנהל השירות האנדוקריני של קופ"ח הכללית בירושלים. במסגרת זו הוא ארגן וניהל את מרפאת הסוכרת של קופ"ח בפרוז'ינין אשר סיפקה את שירותיה לאלפי חולי סוכרת במחוז ים.

פרופ' חוברס הקים וחינך דור של רופאים וחוקרים העוסקים ברפואה פנימית, אנדוקרינולוגיה וסוכרת. הוא הדגיש תמיד את חשיבות הגישה החמה לחולה ובמיוחד לחולה הבודד והקשה. פרופ' חוברס, שהיה מותיקי האגודה הישראלית לאנדוקרינולוגיה, נפטר באופן פתאומי ב-3.2.89, לאחר מותו, יסדה משפחתו פרס לזכרו לשם קידום המחקר האנדוקריני בישראל. הפרס מוענק לחוקר צעיר, מתחת לגיל 45 עבור עבודה בתחום האנדוקרינולוגיה שפורסמה בשנה האחרונה (או עומדת להתפרסם).

זוכי פרס חוברס

2009 – עידו וולף	2000 – אפרת וורטהיימר	1992 – דניאל מלול
2010 – מוריר חמאיסי	2001 – אלון חן	1993 – טלי נוה-מני
2011 – רעות אשואל	2002 – רינה המי	1994 – ליאורה שוקובסקי
2012 – יעל קופרמן	2003 – יעל קלמה	1995 – איריס קרן-טל
2013 – יונית מרקוס	2004 – שלומי לזר	1996 – קרן פז
2014 – דנה חודרלנד	2006 – אמיר תירוש	1997 – פואד פארס
2015 – יעל שרגא- לוי	2007 – נועה שר וערן גרשון	1998 – אסף רודיך
	2008 – עירית מיבר-לוי	1999 – סיגל כורם

2016 - ד"ר בני גורפינקל